

Содржина

1. Кога престанав да постојам
2. Без наслов
3. Мојата судбина
4. Велигденска осаменица
5. Вечни Молитви
6. Камен
7. Ме оскрби
8. Молк
9. Продавач на Мечти
10. Сите Сме Едно
11. солзи
12. Стремеж
13. Дознав премногу добро
14. Песната на сенките
15. Стара Хартија
16. Шепотот на надежда замре.
17. Папасан воин
18. Бев заточеник во самотните облаци
19. Заприме Судбино
20. Ви ја препуштам Славата
21. Замолчи.
22. Зошто Боже е тешко да се Биди Човек
23. Ислушајме,и проколните
24. Ја запалив свеќата
25. Ќе чекам
26. Анархија
27. Можеби Утопијата е сега мојата креативност
28. Незнам зошто се родив,знам зошто умирам
29. Некој или Некоја
30. Немеам
31. Неук сум
32. Нова пролет
33. Десно на ливадата Ангелот одмара
34. Поинаков сум од сите

- 35. Само пробувам да бидам над времето
- 36. Само уметноста е Вечна.
- 37. Скриена симфонија
- 38. Ти си безопасно светло
- 39. Полека,обликот на постоење се менуваше
- 40. Присутна беше во далечините

И јас понекогаш мислам дека беше плод на имагниација...додека одев од другата страна..но сепак знам дека небеше...сакав само да го исправам тоа што мислев дека е погрешен тек на времето...и таму каде што завршуваше,да го направам повторниот почеток....но..додека брановите удираа на брегот ...и галебите ги јадеа последните ронки од нашата Љубов.....во тие очи не видов живот ...видов само една сенка која ќе се сеќава на животот...и со своето студенилото само санти мраз во срцата ќе подарува...сега...сега вистински се прашувам...Боже што сторив...

Кога престанав да постојам

Кога престанав да постојам,тогаш веќе Бесмртноста започна да тече насекаде...ете ова е едно од многуте сеќавање на патот каде што времето течеше незапирливо...во првиот тесен светлосен премин додека одев ја направив најубавата галерија од спомени,ги наредив,...не хронолошки,...туку по насмевките,најсветлите и најголеми насмевки беа на почетокот...кога го зачекорив првиот чекор,видов дека повторно сум дете,ова беше интересен весел лавиринт,се спуштав се подлабоко и подлабоко,и од тие скриени длабочини ги вадев спомените..на почетокот пред да бидам облеан од топлината на севкупната светлина мислев дека моето детство е изгубено,но ете било тоа отсекогаш таму каде што сум го оставил..беше прекрасно повторно да се видат тие лица кое беа прекриени со озареност..додека се восхитував на таа озареност,скокот во просторот малку ме изненади..се завртив назад,гледаќи како вселената се одалечува...малку бев лут на Креаторот од Бескрајот,што ме донесе во просторот каде сите патишта неводат никаде..можеби само јас сум мислел така,но не како одминуваше незапирливата река сигурен бев дека и тука нема така бесцелно да го трошам времето,малку десно од мене стоеше извишено на мала но светла планина...Огледалото на Вистината...незнаев сега дали треба да имам веќе подготвени прашања,или тие ќе се родат некаде во дното на душата..но сепак стануваше очигледно дека повторно судбината ќе отвори нова страница во севкупното постоење..застанав како што застанува секоја Душа...небеше потребно да се отвораат усните за да тргнат зборовите...

-Сега кога сум пред вечниот миг каде што се сокриени сите еони,сега кога веќе не е сон,туку една вистинска чудесна димензија,сакам да ја откријам мојата најдлабока тајна...тука ги кинам оковите на смртноста и повторно ги кажувам зборовите што Смрта не ми ги зеде...Простими,што си мојата вечност која ја носам и тука...ни темнината не те отргна од мене,ни тишината не те препокри со правот на заборавеноста,ни пак сите Бисерни солзи што ги пролеав не го измиаа твоето име од светлата судбинска хартија...ете дојдов тука да научам да живеам без тебе во смртноста...кога ќе се вратам и повторно ќе зачекорам на црната земја,ќе ја оставам нојта да спие во мене,а јас со мојата најубава насмевка ќе му дозволам на секое утро да воскреснува ...

-каде да го оставам моето срце...го прашав огледалото...тоа припаѓа тука,а јас и припаѓам на смрта...

Некаде во центарот на огледалото искрата започна да трепери и низ милозвучното ехо да зборува

-небесните прерии секогаш ќе те чекаат сонетата на сништата да им ја раскажуваш,но сега чуварите на времето побараа од мене,до олтарот на животот повторно да те однесам,во центарот помеѓу исток и запад,север и југ,за да безначајното го направиш значајно.....

Без наслов

(за да не ме разберете погрешно)

Ако кажам Збогум
 Знам,многумина ќе ме разберат погрешно
 Само неколкумина ќе се израдуваат
 Разберете ме
 Мора да одмолчам
 И со прстите по земјата да пишувам
 Празни зборови без значење
 Сега,небото сите стихови ми ги украде
 Или можеби ги зароби некаде
 Некаде во некој дел од вечноста
 Рече
 Прво во Пурпурноста,потоа во заодот
 Заврши во сонот кој небеше сон
 Легни
 Без очајнички страв во срцето
 На гол простор каде ни писокот неможе да се сокрие
 Нека се спуштат усни на чело
 Нека се исплашат од тоа грозомори
 Легни,и биди сведок на Пророкот
 Помолисе,смирија Болката во градите
 Само две сенки ќе зборуваат за Судбината
 Легни
 И биди круг со кренати раце кон небото
 Споменувајќи го Човековот раѓање и умирање
 Знам,многумина ќе ме разберат погрешно
 Но,Разберете ме
 Мора да одмолчам
 Камена мисла да напишам
 Жено
 Во предвечерни часови не седи сама
 Невиното синило на далечините растуриго
 Разбери ме
 Мора да одмолчам
 Моите смрагдните простори се веќе во исплаканите очи.

Мојата судбина

Мојата судбина, глуви глобочини
 Талкање низ сињакот каде што се минало
 Притаена сенка која го враќа човечкото кусодневие
 Искинати сништа
 Или ослободен проклетник од гревови

За мене
 За мене имаше само еден свет
 Без желби во рацете гол се исправам
 Во чија шупливост копнежот сега расте.

Проклета судбино
 Покорен сум ти додека не ме стемни сознанието
 Кнезот мој кога ножот вгреб длабоко ќе ми го зарие
 Ќе се одмазди
 Себеси ли
 Или ќе биде само бегалец од суровоста всадена

Сув сум
 Времето се лизга под мене
 Ветерот не ме удира, само поминува крај мене
 Помеѓу душата и разумот кристален мост се изви
 Тоа ти ти било лак чудотворен
 Сомненијата секојдневни со вистината да се видат
 Аште е така.
 Да знаете
 Создавам поредок со поинакви меѓи
 Или понирам во неврат мамекија судбината.

Велигденска осаменица

Ако ми се случи нешто
 Ќе знаете по цветот на ноќта кој ќе се затвори
 Кога зеленилото ќе се ослободува од темната сивотија
 Некои, со покорно обесени глави ќе бидат
 Ете тогаш судбината ќе проба да ми го скрши вратот
 Не глаголам попусто
 Само една, една
 Со лажен очај ќе ја крие насмевката
 Ќе трепка, небаре и се насолзени очите
 Ќе даде грош, можеби два, да ја купи мојата смрт
 Додека отчукува времето во мракот
 Броењето на миговите ќе и биде задоволство
 Нејсе
 Со иста скаменетост на лицето ќе пишува на мраморот
 За својата напукната душа од кој и се цеди животот
 Не глаголам попусто
 И понатаму нема да почитува туѓи стремежи
 Нели
 Нема да се смири до безгласност
 Ќе прераскажува
 На мојот пат видов осумина
 Ги ослободува од животните окови
 Не глаголам попусто
 На Велигден ден
 Старица што сал шушка како есенско лисје
 Ќе се прости од сеќавањата
 Во полна црква кога крстот нејзин пука на три дела
 Ако ми се случи нешто
 Само да знаете
 Нова литија ќе облечам
 До сините височини ќе се вивнам
 Ќе остане позади мене само Велигденската осаменица

Вечни Молитви

Не останаа повеќе зборови за пишување
Остана толку време само за броење
На минути
Некогаш само мигови
Но најмногу за броење на капките од дождот

Некои се весели
Симфонија чудна прават од ударите
Некои се тажни
Само ехо во себе носат
Од некои тажни
На некое место кажани елегии.

И повторно истата приказна
За детето кое живееше во светот на возрасните
Опиено од горчините
Заведено од илузијата
Нахрането од тагата

За крај само ќе напишам
Во џеповите на душата ќе го побарам
Заборавениот молитвеник
Таму се запишани сите Вечни Молитви
Ги кажував на прозорот кога дождот паѓаше.

Камен

Посакав една чудна желба
Да бидам камен
Сеедно каков, бел, или црн, или зелен со мов прекриен
Сеедно
Само водата да ме прегрнува
Замива
И си игра со своите немирни бранови
Посакав да бидам камен
Некаде на врвот од планината
Зборовите на ветриштата да ги слушам
Песните нивни да ги научам
Навистина посакав да бидам камен
Некаде во некоја пустина
Тајните на времето каде се кријат
Сништата сиви умираат
И прашина стануваат
Посакав камен да бидам
И зборовите камени да стануваат
Цитадела голема од нив да се роди
Не, не кула вавилонска да биди
Само висока, до небото.

Ме оскрби

Ме оскрби,а небев арамија
Само,пусто сиромав кој се бранеше од твоите мртви мисли
Не бев светител некој моќен
И јас бегав од сеништата кои како сенки во денот одеа
Липав секогаш кога земјата плачеше
Се покорував додека врз неа капеше мојата крв.

Црна глам пиревина порасна
Во нас,околу нас,од туѓиот грев,или споулавеноста
Молчев,молчевме,сеедно ако воздивнував
Месечината се спушти ниско,во зелена магла се заплетка
Тишината на далечината кобеше
Во некој свечен чин на неможното,кога проколнатите се раѓаат
Ќе умреме заедно премногу изморени од миговите што ги заборавивме.

Јас ја изгубив сметката од времето
Над мене помина млечниот поток на свездите
Простими,а и вие простетеми
Сега морам да заминам во длабочините на животот
А тебе
Ако ти е жал за мене
Земи суров копач и откопајме од земјената прав.

Молк

Би побегнал од сета ова тага
Но молкот ме засида во сркбот
Незнам дали повторно сега е некое утро
Зениците ме болат од сета темнина всадена
Дали постои некаде на некое место
Макар тоа било сува пустина
Дали постои некој свет во кој грее макар млако сонце

Незнам дали животот ме изгуби на некоја патека
Или станав само подстанар во сивилото
Ете играта на сенките барем другарува тука
Ете една рече онака
Не постоиш ни овде

Би побегнал од сета оваа рага
Но молкот ме засида во скрбот.

Продавач на Мечти

Јас ќе дојдам да ги разберам тие луѓе
 А вие скорнетеги од нивните магливи соништа
 Разбудетеги,нека бидат со пушки,со кубури,со сабји димискии
 Да знаете сега,вие сте измачени осуденици
 Ама неможете да плиснете крв на луѓе кои еднаш биле домаќини
 Јас, сум гол пред немилостиви судии и подбивни обвинувачи
 Во суводолица на безимен поток сега стојам
 Гледајте
 Еден ден ќе застанеме еден спроти друг
 Јавачот ќе се наведни малку од коњот
 И со удар на сонцето ќе ни ги распрсни сите зраци.....
 Јас ќе дојдам да ги разберам тие луѓе
 И од архивите на времето ќе го земам секое родено деноќие
 Ќе ја растурам насекаде среќата
 Ќе ја погалам тревата,нека се разбуди кажувам светлината
 Нека не владее повеќе тука тагата
 Гледајте со мене во блесокот на свездите
 Треперејте,не го погребувајте минатото,ќе заплаче детството
 Јас ќе дојдам да ги разберам тие луѓе
 А вие скорнетеги од нивните магливи соништа
 Наречетеги безимени бунтовници
 Мене крстетеме продавач на мечти.

Сите Сме Едно

Јас и Орфеј
Одалечени од сите познати Светлини
Позади сите Топлини, Чекоревме на границата
Помеѓу Шестото и Седмото сетило На Битисувањето

Постоењето беше ставрност, каде времето ја потполнуваше празнината
Обликот беше променлив, Од Божество до Ништавило
Тек кој Господар немаше
Мислите беа неми следбеници на разумот

Судии на сопствените одлуки бевме, Живеевме со погледот, со мислата
Спектакот на сопственото Битие не заробуваше и во сличноста не копираше
Солзите на Центарот гревовите ги переше, во црната река ги фрлаше
И песната низ Битијата ја пееше, Оплакувајтего Човештвото

Дојденци од Љубопитство бевме
Но читавме, слушавме и со Свеста се Ородивме
Погледајте подлабоко....уште подлабоко
Заборавете го густото сивило на себичност

Некаде во Светот Светата сила не враќаше
Сите Сме Едно

солзи

Се договорија солзите во очите
Да играат немирно и весело со пламенот на свеќата
Вечерва точно на полноќ

Се договорија солзите во очите
Во мислите страста заспана да ја разбудат
И така срцето да го воскреснат

Се договорија солзите во очите
Од радост седум дена да слават
Ете веќе нема да паѓаат за тагата црна
Сега и таа е мртва
Мртва како љубовта лажна
која на постелата ладна сама лежи.

Додека стоев на неколку чекори од сонот кој се будеше
Во полураскапаните болки
Ги подадов рацете кон ветерот
Тивко го молев
Понесиме заедно со моите радосни солзи.

Стремеж

Пророкот ме донесе до моето небо
На разделба само рече
Наречиго стремеж, а јас ќе го испркам со златни капки
Ти наредиго со ѕвезди и дукати жолти
Потоа
Потоа во рацете биди со нејаки пупки од разбудени каранфили
Ете, тоа е твојот свет
Каде тагата ќе се лее од чалгиите стари
Мислата ќе има свој поредок
Додека безредието ќе оди кај дволичните и лицемерните
Ех воздивнав со млака тага во себе
Овде и оганот со магија весела крцка
Сонцето е толку живо, што напладне одмара
Овде никој на никого во очи не му сирка
Мајсторот на смрта е него завиткан во магла на каење е
Со превез на свои тајни се заградил
Се заколнав во пурпурната зора
Одговорен сум само за мојот живот
Не ги носам веќе на грбот гревовите на светот
Ги враќам сега кон врелите осамени спомени
Сега веќе знам
Од светлоста до обликот
Секое утро треба да го менувам.

Од светлината, додека обликот се менуваше, некаде позади таа светлина зборуваше неуморно Ерегорот... за кој имав чувство дека некогаш во некои времиња, до мојот немир стоел, и наслушнувал... како трепери мојата душа... та сега само зборува... зборува... додека молчешкум го слушав, тие негови монолози ме плашеа... неможев да ги разбудам роевите од морници... бидејќи овде, морниците беа фраза за дефинирање на неодредената состојба...

Којзнае, можеби некоја некаде недефинирана мисла која сум сакал да ја кажам, сега беше кај него заробена, та, глаголеше и во просторот гледав како моите никогаш некажани мисли се испишуваа

Некој
Некој нека ми го прати сонцето тука
Во ова проклето сивило
Несакам повеќе да пишувам тажни љубовни песни
Мастилото веќе е помешано со крв згрутчена

Интересно,,,беше ова некоја осамена празна молитва,која никогаш не
беше слушната...молитва која лакомо земјата ја голтна и ја понесе со
себеси до центарот каде во врелината ја прегоре..

Мене ми беше лесно да те ставам во срцето
 Те пронајдов кога ги облеков чевлите кои ме однесоа до вечноста
 Не се плашев тогаш ни од облаците,ни од бурите
 И кога исчезнуваше повторно твојот цвет на животот го воскреснав

Еве и сега,додека ги лија овие зборови,гледам како со мојот чемер се
 насладува...Проклетник..да го намамам да каже нешто друго
 неможам,бидејќи во неговите вени течи проклетијата на болката..низ
 неговата искривена насмевка се провлекува мистеријата на постоењето ...

Im zabraniv na ocite da gledaat vo siniloto
 Utre ke im zabranam na racete da pisuvaat
 Idnata nedela ke izmislam sto zakoni nevozmozni
 Ke zabranam
 Ke zabranam I srceto da se raduva na treperot
 Ke zabranam I trubite da svirat vo tvoja cest
 Za cekorite ke izmislam posebni pravila
 Nema da smeат повејке да одат на перонот каде времето доајга
 Taka cekanjeto ke go pretvoram vo Vecnost
 I vo taa vecnost vinoto ke go pretvoram vo Vistina
 vistina koja glasi
 mojot svet бese убав dodeka не beа законите I pravilata

Сакав да го прашам,а тој ја пресретна мојата мисла,и низ молкот ми одговори....

Не барајги Мртвите спомени

Има спомени кои ќе те направат жив споменар кои закопан стои во виделината

Има спомени кои ќе те прегорат

Има спомени кои во бездните ќе те однесат

Има спомени кои посилен ќе те сторат

А ти одбери

Знаете

Избрав,повторно да чекорам по земјата

Низ неговиот поглед се провлече одобрувањето за новата патека....но сепак рече...рано е

Чудна е мојата потреба, низ конфузни прашања да те барам, и секогаш во замрсени одговори да те пронаоѓам...и токму затоа те прашувам, ако вечерва во сонот се Венчам, дали ти некаде во утрото повторно ќе бидеш залепена на моите клепки, со твојот ладен поглед, и замрзнато срце, дали повторно ќе ме замрзниш и ќе ме кршиш на илјада и едно парче....доста ми е од дневните умирања...му здосадив на Бог да барам повторно да ме воскреснува во заодот, за да можам да живеам во соништата...

Несакаше да одговори, само за едно столетије се одалечи од мене...

О Боже зошто ме казнуваш вака со оваа моја дарба

Зарем морам постојано да ја мерам секоја шуплина на Душата
И слободно да скитам во минатото, сегашноста и иднината
А потоа во заодот го започнувам златниот монолог на каење
Така најдобро гледајќи го секое раѓање и умирање на гревовите
Простими Боже за сите мои несторени гревови
Моите неизречени зборови, и моите дотрајани емоции
О Боже сега јас ќе се казнам, ќе ја извадам маската
Сеедно дали е нова или стара, гологлав ќе го наведнам тилот
Пред Целатот сокриен во времето

Покажа со прстот кон заодот....ова е тоа што се одели од тебе...црн лигав
поток потече ...сега си полесен за една твоја заблуда...

Како непозната силуета ги спуштам завесите на ноќта и започнувам да чекорам во бескрајот, за да и сега ги создадам сите парарелни светови... чекорам тивко .. ете да ги растурам сите капки на утринската роса ... роса која некогаш беа солзи искрени... знам.. ни тагата веќе не издржа.. пукна, се подели на илјада парчиња... ете ја сега и таа во некој дел од бесконечноста скита, сакајќи самата од себе да се оплоди и повторно да биде некоја водилка темна... за мене.. сега е доволно што постоиш под ова исто небо каде само далечините не поздравуваат... Јас... колку е убаво да се каже ова .. Јас... сега пишувам, за утре некој да ми суди.. некој кој и никогаш кантарот не го видел, но ќе ми ги мери сите зборови... Јас.. и утре ќе бидам тој што сум.. а како и ти и другите ќе ме наречете... сеедно ми е.. јас никогаш нема да го изговоравам твоето име... но секогаш кога ќе го слушам Ангелот како го шепоти, скришум ќе се радувам.. а Ти... напиши го твоето последно писмо.. и растури ги зборовите, небаре се капки утрински кои денот ќе го пробудат во некој твое Јануарско деноноќие...

Сакаше громогласно да се насмее... но Свездата го предупреди... смеењето не е твојот стил..

Дознав премногу добро

Дознав премногу добро... знам... небеше фер да ги кажеш зборовите кои сега се само пламени сабји димискии кои денот, а не мене го параат.... јас научив како е да се биде пресечен на половина, но денот, сеуште се надеваше дека се е розова, па поверува... кутриот... мислеше наивно дека сеуште на некој дел од планетата постои љубовта, мислеше дека сеуште останале некои кои знаат да ја разберат љубовта... и ете го сега се завиткува во облаци темни, се затвара во снегулките кои го тешат... ќе го оставам нека плаче... нека и тој научи дека Животот сега е само една илузија која некој ни ја создал... нека научи барем и тој дека Љубовта денес е добро напишана песна, добро раскажана приказна, добро продадена срцепарателна мамка на која паѓаат наивните... а потоа, кога тој а не јас ќе започне да живее во реалноста, ќе ги распостели повторно бескрајните плави хоризонти... ќе се смее наутро, ќе се радува на секој нероден миг... и ќе врви со незапирливо темпо кое нема ни почеток ни крај... а Јас ,сега ќе те оставам некаде на патот каде што дождовите постојано врнат, и Ти во тој ден крени ја главата таму и затвори ги очите, капките нека течат по образите твои , нека те милуваат , така... направи го барем денот

дождлив Срекен...создадија Илузијата негова со нешто исполнета...којзнае..можеби некоја негова таговна капка ќе падне и на мојата Антерија која ја носам...и ќе ме натера да бидам дволичен,и лицемерен,и да лажам,и да ласкам небаре сум дворски шут...којзнае можеби ќе научам да си го погазувам зборот и продавам ефтино,нешто што е Бесценето...

Ајде само рече....ќе те поведам во новите простори на Бескрајот...што не си ги видел...можеби таму ќе видиш нешто што другите само сонуваат...

некаде напред во твоите далечини не те чека никој...имаше право,си реков сам на себеси со леснотија во гласот...ќе ја напишам приказната,која живееше во моето срце...дали ќе биде правилно разбрана тоа веќе не е важно...ќе почнува вака...

Лежевме во полумракот на простараната соба,капеќи се во сопствената пот,која мирисаше на пролетниот јоргован,,со вљубен занес ја пуштив раката преку твоето рамо да ја земам чашата во која сеуште има од виното кое не опи,со желба последните капки што останаа повторно на твоите усни да ги истурам..те гледам како рамномерно дишиш гледаќи со погледот некаде во далечините,го препознавам копнежот во зениците,да и утре и којзнае уште колку ноќи после оваа дишиш така мирно...(приказната почнува вака,но крајот,и неznam дали треба да има крај)

Рамнодушно вовлекувам од горчините на цигарата,гледаќи како мислите се прпелкаат ...навистина...рамнодушно одам во сите овие тишини каде само јас сум единствениот соговорник..со само еден слушател...ни болката не ја регистрирам од тапите удари на срцето...за се она што е минато,а можеше да биде иднина започната со еден искрен збор.... Ги затворам очите правеќи го следниот чекор,а зошто да не ги затворам,кога и кога се отворени истата гледка ја гледам....

Молчеше и само одеше напред...напред....напред....пред мене

Го изминувам просторот каде го поднесувам добро тоа што е неподносливо,и простувам со леснотија тоа што не е за простување,а уште полесно го заборавам тоа што ете требаше да остане длабоко врежано во моето срце...и го слушам гласот на Гавранот кој повторно лета во моја близина како ми зборува...конечно дојде во Рамнодушнота....сега,сега можеш тука да ја напишеш најубавата приказна дека можеш повеќе да сакаш...дека сите соништа ти се мртви..и дека

Во бескрајното синило на моите очи,додека светлината бликаше од светилиштето,се гаснеа ѕвездите на моите ноќи,најмногу оние кои во сабота навечер болскотеа пресилно,зарем погрешно ми ја предвидоа иднината прошепотив кон земјата која како кучка проклета молчеше.

Сега и ветерот се подбиваше во неродените утрински мигови,а зошто да не,надарен е и за тоа, со подбивниот фиук кој го провлече низ гранките на Белите Борови истури лесно разбирливи зборови.

-пред жива икона се молеше катаутро...Во името на Отецот и Синот зборувааше,а Светиот дух го заборави...со згуснати сенки исполнети со рамнодушие кои чекореа само кон смрта своја одеше..и жив и мртов беше,со параклисот во раце обездомен ли си сега...опака измамничка е,и тогаш и сега живите гревови под расото не ти ги виде...уште синцири и фалеа да те окува,та тогај како сега да вика,од споулавеност го лекувам.....етеја со секаква облека на себе ,меѓу двајца Болјари се ниша,помодрените усни од насмевки,навечер со влажна крпа ги мие. Ја завртив главата према долината каде ноќните птици приспивна песна на младите во седалото им пееа,тогај ја узнав цела нејна природа...беше прекрсна Жена со исплашено

девојче во себе,кафените очи како две вселени отворени ширум ,во тие две вселене злодух пролетуваше,и пак во дупка црна ќе се скриа смеата негова ја морничавеше,но на лицето никаде не и се читаше возбуда,ни пак некоја изорана бразда што среќата ја сторила...се губеше во временските далечини со скриен плач за себе...претпоставката не ме зачуди..мојата крв веќе не копнее по неа.

Зборувај што сакаш...само промрмори...ова не е твој простор...потполнија нечијата празнина...

Чудно...пред само три дни Ангелот на Љубовта ме посети,Светлината ми ја подари,и јас го избрав својот сигурен пат...со Боженствената преградка ме оживеа..се роди вечноста во моето срце,и сега кога повторно ќе ме видиш на земјата јас ќе бидам само уште едно насмеано твое утро...нема да те допрам до косата,нема ни пак усните твои ќе ги допрам...несакам повторно да бидам смртник кој тагува за илузијата...со мојата огнена љубов ќе ја допрам само твојата ранета душа,и мирисот на розите и јасминот ќе го распостелам околу твојата постела...нема да ми смета твоето студенило,во мојот светлосен дом кој нема разурнати сидишта ,ни пак скриена тага,ни пак лажна гордост,знај ќе те пречекам како најдрага гостинка....ако на земјата моите денови со темнина ги исполни,јас твоите со светлина ќе ги препокриам.....

Одмолчи...но мирисот на сите цвеќиња го чувствував

Го запознавав Звукот на среќата која со својот нежен тон ја свиреше својата приспивна песна, нејзината мајка, Љубовта ,полека низ сите пори навлегуваше низ телото, тивко повеќе за себе прошепотив..Ти благодарам Боже за оваа миговност.....сега чувствувам дека сум вистинско анатомско совршенство, мојот гравитационен центар пулсира во твојот безграничен ритам, сега во овие некрстени и неблагословени денови со бесценетиот камен ќе им се смеам и на боговите и на демоните, тие кои како мали замаглени ѕвезди се сместија под кожата на овие луѓе, и кои низ сопствените заблуди им го палат пожарот на ниските страсти. Сега кога заслепени брзаат да ја продадат душата, љубовта, сега кога низ нивните рапави раце исчезнува нежноста, веќе не прават разлика помеѓу сирова страст и префинета љубов.

Нормално овие размислувања ги задржав за себе...

Присутна беше во далечините

Присутна беше во далечините,и само одразот на твоето лице го гледав во блесокот на месечината,но дланките кои сега ги чувствував врз мене,ги скршија сите скаменети сеќавања кој беа заробени во некој дел од моето скриено дувло на тајни мисли,спомените веќе воскреснаа со мирисот на полското цвеќе кое секогаш го редев на бујните коси,а ти небаре си ќерка на Вселената,со сладок кикот бегаше еден чекор пред мене.

Пробав со заминување на дневната светлина да го смирам треперот на твоето срце,но со секое мое поминување по таа блага топла нерамнина стануваше вител кој како магнет ги лепеше моите прсти да брзаат се повеќе и повеќе,распламтувајќи ја жешката страст до невидени граници.

Со твоите бедра ја подели нокта на половина,со твоите воздишки ги зароби сите мои погледи,а како возврат со мојот бакнеж те натерав да ја отворив вратата на скриената Боженственост,зарем не,неверуваше дека сум немирен скитник во непознати предели,сите твои места кои со топлина си ги заградила ги посетив,а ти со восхитувачките движења на твоето немирно тело ја зголемуваше мојата желба за нови и нови патувања.

Со твојата врелина проба еднаш,двапати,трипати да ме стопиш,ситна свездена честичка да ме направиш,толку ситна што во центарот на твоето срце да ме сокриеш,заборави,зарем не немиреноста уште од детството ја носам ,низ порите на кожата твоја се пробив и повторно повторно скитам по секој твој дел на телото,отворена за повторно го гледам со гладен поглед целиот насликан пејсаш кој во мали рељефни испакнатини се прелива.

Спиралата на сите соништа започна да се одмотува,и од секој сон земавме по само еден детаљ правејќи ја оваа стварност во мали потоци од жежок пот кој го остававме да капи на тепихот. Празнината што зјаеше во нашите души,сега и ти и јас ја потполнивме,сега во мојата насмевка заспиваш,дишејќи со ритам кој изворот на времето ми го кради,со безгрижност те покривам и те оставам барем првиот полноќен сон да го отсонува на моето рамо.

Гледаш...рече...таа отсекогаш беше илузија во твоето срце...ти неможеше да видиш од темните

облаци со кои те завиткаа...

Полека,обликот на постоење се менуваше

Понекогаш,кога мелахонијата ќе ме зароби,се кријам во твоите очи,и тогаш како некоја скриена надеж ќе блеснам,несакам да ме препознаат другите дека сум Јас,добро се кријам позади духот кој некој го нарекуваат совест..малку сум тогаш со крваво крзно на себе...можеби тогаш ти насетуваш дека сум само една лоша измама за тебе,зошто знам дека ме препознаваш лесно...знаеш дека сум јас..ме нарекуваш,и Добро и зло..и понекогаш кога сакаш да бидеш победник во мисловната војна...ме именувааш во твој Величенствен стил..Будала која му служи на Бог и на Сатаната...но сепак се плашиш да ме погледниш во ликот ..не сум светец да знаеш,но сепак некаде длабоко во мене е Божјата креација која ги создава сите светови,а јас како поклоник,несакам да ја навредам таа креација...

Само да знаеш,ова е Пеколот каде сите војни сами од себе започнуваат,и само од себе завршуваат...но не сум крвник некој голем,само ги закопувам сите спомени кои гинат во таа битка..

Повторно и повторно само да знаеш...уште Илјада години ќе водиме Љубов,уште илјада години ќе водиме војна...и во одразот на сите неродени светови обајцата ќе бидеме,неродено зло кое е опасност за Реалноста...ќе не мразат сите кои лажниот морал го воздигнуваат...

Полека,обликот на постоење се менуваше...и мојот и на Ерегорот...Малата вселена стануваше голема вовлекувајќи го секое постоење кое беше тука присутно...нараснувајќи до невидени граници,гледајќи го така создавањето на некој друг свет,за кој само претпоставував...

Ти си безопасно светло

Ти си безопасно светло кое беше една добра емитација на вистинската Светлина..потемнета материја која изворот ја исфрлил уште во самиот прапочеток...судена ми беше да ги искривиш сите мои сваќања,и движења...ме изгоре со твојата бесмисленост,и со бесмислени мигови ме хранеше....сега некако посигурно ги избегнувам поднебесните сили кои вештината на мамаење ти ја вградија во твојот изворен код...ако некогаш дојдам до Големата Космичка Библиотека каде се запишани сите настани и личности,ќе го побарам твоето вистински име во најстарите вистини запишани на Папирус...овде,димензијата воопшто не е важна,и затоа не сум исплашен од Временската машина дека ќе ме сомеле во само еден миг...неможе да делува на ничија судбина...но почнав тука...да се прашувам себеси...Каде ли е гревот во овие простори...или мојата дарба ме убедува сега,дека правам нешто правилно...индивидуалната свест немаше никакво значење,бидејќи беше во симбиоза со колективната...па од каде мислата што пролета покрај мене...дека сум таен учесник во некаков заговор...енеретската хармонија која потече во некој посилен бран ме смири...вистината на непостоењето го запознав..моето,твоето,сечијото...и во ова непостоење,сите вистини и лаги паѓаа во бескрајната бездна која се појави

Незнам зошто молчеше.....

Не ласкај си себеси што Седум пати си тука,и тежнееш уште Седум пати да дојдеш...зошто Оганот кој клокот во мојата утроба може да те соголи до гола коска..навистина сега имаш,Седум Печати во твојата потсвест,и Седум мистерији во твојата душа...сега можеш Седум пати на некого милоста да му ја дадеш,и Седум пропуштени можности да ги поправиш...но сега можеш и Седум Небесни вистини да дознаеш,и Седмата Хиерархија да ја видиш...но...немој тогаш да зборуваш...се беше привид...навистина ...не ласкај си себеси што сега имаш можност од книгата на Бескрајната Мудрост да читаш,книгата што Елохимите ја пишувале.

Кажа уште нешто Ерегорот но Радоста веќе ме преплавуваше,и не го слушав...

Песната на сенките

Песната на сенките ја пеам
Со ветерот насекаде ја расејувам
Така знам дека овде постојам

По осамена стрмна патека одам
Темнината е долу под моите нозе
Свездите се над мене ,лутаат вечерва немирно

Некаде во долината останаа секавањата
Ги гледам последните фенери како се гасат
Или можеби црните пеперутки ја заробија светлината

Од совршенството дојдов
Во несовршенството заглавив
Или беше обратно

Повторно некако истите зборови ми доаѓаат
Ги повторувам по којзнае кој пат
Песната на сенките ја пеам.

Стара Хартија

Исчезнувам полека.....го чувствувам тоа
 Ни во сништата не сум.....којзнае дали пред пет дни бев таму
 Станав човек без мирис со сенка која се влече бавно
 Минувач без име кој со погледот милува.

Се растегнаа секавањата со есенски вкус
 Легнувам покрај нив на почетокот од животот
 Во темна улица без малку пауза да направам
 Со стих напишан на дланката..таква е судбината.

Немав сила да копам по свеста,нека нека мирува
 Немам ореол на главата на светец лажен
 Само еднаш го прашав небото.....зарем триумфот
 Низ лажни насмевки ќе го криеме без вистинско постоење.

Додека пламенот на свеќата со одразот мој си игра
 Собрав само две прегратки што ги оставив една полноќ
 По ветерот ги испратив преку планини седум
 Чудносе врати само за два часа....темен и малку скршен.

Не барај од мене да лажам...Бариера голема со виори во себе ме спречи
 Помош побарав..бесцелно беше....цврста како бедем
 Со гордоста заградена...со вистина недоречена...тајно преплашена
 Без молитва....во слобода каде секоја смисла се губи.

Ова се записи на некоја стара хартија...се пробудив од сон чуден
 Ме испратија скришум погледите тажни....биди нежен со тагата наша.

Шепотот на надежда замре.

Тишината, ја оставам на ситниот песок
И со немоста тргнувам
Кон белите непрегледни води
Окото на небото е веќе отворено
Гледа како раните ги цедам

Зборувам
За последен пат пред полната месечина
Двапати умрев во нејзините очи
Првиот
Кога лажниот завет го даде
Со метанија до земја
И така црн споменик направи
Беше невидлив, со лажни воздишки го криеше
Без лузни и грижа налепен
Подоцна
Кога дождовите закаснија во летото
Умрев по вторпат
Семожната темница ми ја подари
И со насмевка го чека мојот залез

Го мени леглото
Во камена школка ги сокри своите тајни
Ставајќи ја скаменетата тага во детскиот поглед
Со момински втор кикот ме нарекува заборав
Низ врелите зеници ги вика далечните виори

Богомилка чедна е, со лик на невина светица
Суво го плачи минатото
Не цеди молитва од себе за заборавеноста
И лепи на себе бели надежи
Ги распрснува како утеша детска

Гласникот на смрта
Со невидливите тапани чука низ дамарите
Крвта ќе ја шумоли химната на изминатоста
Земјата го пие веќе бесценетиот рубин
И тогаш
Бесрамноста не ќе се покори

Презреаните облаци се распукаа
Горчливиот бес во невидлив свет отиде
Брановите на заборавот и волкот самотник го препокријаа
Од ладните усни шепотот на надежда замре

Папасан воин

Додека пурпурните облаци војуваа со почетокот на мракот
 Насаде студенилото преградката ја подаваше
 Од некој агол со смеа господарот на тунелите на стравот се смееше
 Како птици скапани полураспадни го расфрлаше
 Случајните минувачи или тие кои како кипови што стоеа
 Ете по малку ги плашеше.

Воин што изморен сега е, на светлината, папасано се влечеше
 Штитот на буните го фрли меѓу кожи од змии и смокови
 Копјето малку отупено на млад бунтовник му го поклати
 Совет од три збора му кажа
 Колку повеќе го употребуваш толку пожедно и ненаситно станува
 Внимавај, може во бездна да те однесе

Крилјата овиснати со триста рани по земја црна пепел сторена беа
 Црнила течеа, од душата негова ранета,
 Љубовта за која војуваше, за која битки водеше, го отфрли
 Го згази, го пеплоса до непостоење
 Место збогум, го исплука го изгнаси
 Низ смеа громогласна која сега ехо болно му прави

Воинот на љубовта кон тунелите на стравот оди
 Несепаши
 Само засолниште ете бара во темнината.

Бев заточеник во самотните облаци

Бев заточеник во самотните облаци
 Некои ме нарекоа, Безимена илузија со килибарен поглед
 Напати невидливо се преобразував во тишината
 Ги отварах тогаш тајните коридори на времето
 Скитав на жед Планини барајќи некажаните зборови
 И молитви млаки измислував
 Животе
 Пуштите повторно да гледам со очите на детето несмирено
 Пуштите повторно да го провирам сонцето меѓу прстите
 Пуштите да се разголам пред тебе, и пред бескрајните сништа
 Залудно и бесцелно го арчам времето
 Сум глаголел на ветриштата немирни
Простете.....
 Малку сум уморен од ова постоење
 И сега во Дамарот го сокривам сознанието
 За секое мое идно постоење
 А вие драги мои
 Немојте никогаш да одите источно од Рајот
 Тагата е таму...многу поголема од мојата
 Но доколку заскитате во тие пространства
 Заливајте ја со моите бисерни солзи
 Ќе почне да раста во секоја ваша темнина.

Заприме Судбино

Заприме Судбино,ти немирна ќерко на Бесконечноста
 Тука на ова безимено место,под оваа туѓа стреа
 Сакам Вечерва да го насмеам Бог,со мојата насмевка да ме види
 Вчера Босоног ја сликав сликата на една мртва есен на голата земја
 Не ја виде
 Денес со своите коски ја садам цветната градина за моите потомци
 Ја чувам сеуште на дланките росата на утрата од мојата младост
 Ете така ќе прскам катадневно
 Се ближи полноќ кога и Бог се буди,тажната виолина ми кажа.

Во клокотот на животниот извор не го најдов одговорот
 Го броев трпеливо и деновите неделите годините
 Честопати лебдев над безвременските простори
 Од процепите на времето го гледав вечното постоење
 Никаде,никаде,никаде не го најдов мирот
 Заприме навистина Судбино тука на ова место

Да ревам не сум свер,узнав кога ордата од волци ме испади
 Да плачам бесцелно е,пустината вечно е жедна и ненаситна
 Навистина
 Заприме Судбино,ти немирна ќерко на Бесконечноста
 Тука на ова безимено место,под оваа туѓа стреа
 Сакам Вечерва да го насмеам Бог,со мојата насмевка да ме види.

-ако сега,кога тебе ќе те прегрне мојата самотија која од се срце ти ја подарувам,во сите празни часови кои ќе ти се раѓаат како копилиња невоспитани,немаш храна,еве пред твоите нозе ја оставам обилната чинија...

се поклонувам пред тебе душо вечна,сеуште заробен во афез од коски и лита кожа,се поклонувам благословен од небото,отфрлен од земјата,прочистен од водата,прегорен во пламенот,се поклонувам феникс да го разбудиш ти душо вечна повторно од пепелта да ме воздигнеш....

живеам за денот кога ќе се разбудам,без да биде твоето име zlepено на моите усни,тогаш ќе
знам дека навистина си мртва во моето срце....

Честопати, додека седев во Бигорната соба каде сите излеани бразди од солзи, имаа направено свој скаменет тек, се прашував..Љубовта моја, беше Големо Злосторство, или беше само уште една казна од небото...можеби понекогаш кога ја имам можноста да читам од книгата на Бесмртните, што смртник еден не би кажал ни збор прочитан, можеби, тогаш додека низ моите усни течат зборовите некажани од таа книга, го добивам одговорот..осуденик си, во слободата..исповедај се низ молкот и само погледни во Бескрајот..еве така и сега додека клечам пред олтарот на Судбината, се покајувам за гревовите несторени, што низ соништата неостварени скитаат..и во ова чистилиште од душата, сега го чистам сето собрано ѓубре од илузиите кои останаа..а така сакав да бидат стварност..зарем не верувате..и вчера, длабоко орав под кожата со ноктите, цедејќи ги последните капки, а вие и тогаш не верувате..а така искрено срцето го отваравам, и низ сите негови лабиринти ве прошетав, ги видовте сите галерии што беа таму наредени, и само одмавнувавте со раката..за сите мои длабочини на болката се посомневавте, мислејќи дека сите тие бездни се нестварни, или можеби вие бевте поисплашени од криковите на душата кои јачеа низ тие суводолици..јас сепак храбро стоев помеѓу два света, и одолевав на сите ветришта..еве затоа, сега Вриснувам силно, толку силно да слушне и совеста, и свеста...Ја затварам врата од Кедер направена позади мене..и сите патеки изодени, нека се претопат во темнина која останува ...немирот ќе го пуштам, нека скита низ безвременските простори..и..ќе ја истресам сета прашина што се налепи на коленава..Јас одам кон Бесмртноста, а вие останете тука во Смртноста..ова го кажав во името на Вистината.

Ви ја препуштам Славата

Светлината на мојата последна Победа
Ќе ги избрише сите претходни порази од минатото
И така ЈАС ќе го горам во Вечниот пламен
А вам
Драги мои ПРИЈАТЕЛИ
Ви ја препуштам Славата
И сите Земни почести
Врежетеги во каменот,длабоко
Буквите
Наместо со златен прав
Напишетеги со крвта Моја
Ветриштата да не можат да ги бришат
Водите да ги мијат,утрата ваши да ги читаат
Да ме помните СИТЕ.

Замолчи.

Замолчи Птицо да гракаш
Молитвите Мои во небеси што патуваа
Родот твој ми ги изедоа
Замолчи
Јас ќе спијам во вечен сон
Нека сенката моја зборува со огледалото
И се што е мое, нека биде нејзино
Умира Љубовта
Етеги Враните слават конечно
Кантарот Небесен се створи
Црн е
Безбели гревовите ќе се мерат
Лага беше се
Остана само сознанието за правта
И кругот знам вечерва
Точно на полноќ ќе се затвори
Замолчи Птицо да гракаш
Молитвите Мои во небеси што патуваа
Родот твој ми ги изедоа

Зошто Боже е тешко да се Биди Човек

Има денови кога Љубовта и Болката стануваат едно чувство
Тогаш
Тогаш ја пишувам најтажната песна
Во нокната тишина ја рецитирам

Иднината Постои и после Смрта
Но сега
Моите Молитви Беа уништени
Зошто Боже е тешко да се Биди Човек

Немам повеќе сила ни да Мразам
Тагата себично ми заврти грб
Не ме плашат веќе сенките кои носат секавања
Летам на криљата од уморните птици

Зошто Боже е тешко да се Биди Човек
Сега
Кога Јас и Данте клечиме во Деветиот Круг
Заградени во сопственото каење.

Ислушајме,и проколниме

Ислушајме,и проколниме
Патот мој со запален сулфур изгориго
Да немам веќе име
Скрбот веќе да не ме кине
Телово ми окапе од кучешки апежи
Нозете ми се скаменија
Под јазикот краста се фатило
Анатема
Анатема фрли
Пред очи сум ти
Знаеш
На олтар,како јагне ме закла
Во оганот спијам и горам
Нојва месечината е зелена
Ги познаваш свездите
И чудните магии
Проколниме
Животот веќе ми презре
Самиот сум ситна ронка во туѓа челуст.

Ја запалив свеќата

Ја запалив свеќата, малку да се помолам
И молчеливоста да ја раскршам
Гревовите ќе ги понесам, така е подобро
Но нема да ти простам

Ја запалив свеќата, малку да се помолам
И темнината да растерам насекаде
Феникс ме моли
Ајде веќе повторно родисе

Ја запалив свеќата, сега веќе не се молам
веќе заборавив дека ме предаде
болката не ме потсетува дека постоев
а и зошто тогаш да ти простам

знам, ќе се родам повторно
и еднаш, и двапати, и трипати
ете тогаш можеби ќе се научам да простувам
кога ќе знам дека не постоиш.

Ќе чекам

Не ги палете сијалиците вечерва...
во мојава темнина..
сакам да плачам за мене,и мојата тага..
и ве молам,
небидете лажно скромни,нудеки ми розево небо,
каде нема ниедна ѕвезда..
Ќе чекам, некаде околу полноќ
ветришатата душата да ми ја однесат,таму...
каде што и Ангелите плачат..

Анархија

зборовите мои решиле револуција да прават...
анархијата како состојба да ми ја донесат..
збрка целосна на чувата да направат...
извикаа пет,десет,педесет смели зборови...
трагедијата твоја се одигрува надвор од твоето сваќање...
а ти во твојот Бунтовен стил го уништуваш главниот јунак...
стануваш двоен лицемер,кој сам себе се негира...
знаемееееее...
извикаа..
се измори во Духовната Беда на Светот...
Боженствените норми те понижија...
ќе те обвиниме со потсмев...
и зборот...
има време ,ќе ти го земиме...
сега веќе не си одговорен према Небото...
сега е долг патот од Себе.
кон себеси...
простете...
неразбрав ништо од ова...
а вие..

Можеби Утопијата е сега мојата креативност

Ако јас бев птица,ти сепак повеќе ќе го сакаше небото
Ако јас бев камен,ти сепак повеќе ќе ја сакаше земјата
Ако јас бев риба,ти сепак повеќе ќе ја сакаше водата
Ако јас бев искра,ти сепак повеќе ќе го сакаше пламенот

Затоа,затоа започнав со зборовите раните да ги превиткувам

Со тебе,сите шепоти стануваа мртви тишини
Со тебе,сите прегратки стануваа ладни обрачи
Со тебе,сите Арии на срцето стануваа тажни крикови
Со тебе,сите мигови стануваа траорни години.

Можеби,можеби утопијата е сега мојата креативност

Но Јас сум само Нок,во кој паѓаат ладни дождови
Но Јас сум само Око кое се труди да црта по капките
Но Јас сум само Песна без никаков облик
Јас,Јас сум само замрсен крај без почеток.

Навистина,навистина тешко е да го сакаш сонцето,да ја прегрнуваш месечината

И сега....Јас..јас барам слични на мене
Кои веруваат во Соништа,и знаат да сонуваат
Кои знаат што е болка,и кои не повредуваат
Кои знаат соништата да ги претворат во стварност.

Но,но сега веќе не сум сенка која молчи

Знам...не си веќе вредна ни за една минута од мојата тишина
Знам..не си веќе вредна ни за грам од соленоста на мојата солза
Знам..не си веќе вредна да ти откријам ни една обична моја тајна
Знам..не си веќе вредна повеќе за тебе да напишам ни еден стих.

П.с...поракава ја напишав на неколку камења,ја врежав на неколку стебла во паркот,им
раскажав на неколку јата птици,ако некогаш ја прочиташ,или слушниш како птиците низ песна
зборуваат...јас ќе бидам во просторот каде што немирот е весел трепер,а миговите заточеници
доброволни на срцето.....

Ајде да се поделиме како обични смртници
Сведок нека ни биде и Небото и Земјата
Нашите сенки нека се прегрнат
Ние како странци непознати ќе се одалечиме.

Незнам зошто се родив,знам зошто умирам

На самиот залез,каде сите тишини завршуваа
Го оставив животот папсан
И со картата од судбината во рака
Ја прекршив полноќта на половина,за последен пат.

Светот позади мене,изгледа малку тажен
Не му кажав збогум,сеедно е сега
Те чекав и станав самјак,сега сум призрак
Утре прав и пепел

Твоите рожби,останаа само твои
Сенко Боженствена
Јас,со крикот,крикнувам
Зошто Боже останав без лик.

Зарем отсекогаш бев никој,без јасен патоказ
Изгубена свезда,со нејасни мечти
Лудост е да те презирам
Кога и воопшто не те познавав.

Времето лета
Исто како што Душата во Пурпурноста ќе одлета
Чии ли се сега овие ладни прегратки
Не се ноќни скитнички.

Ќе ги затворам очите,ќе ја поздравам младоста
Ќе ја одминам староста
И само ќе заглаголам
Незнам зошто се родив,знам зошто умирам.

Некој или Некоја

Светлината ме прегрнуваше
 Некој некаде сакаше
 Или некоја некаде сакаше
 да се борам со тешка клетва
 Над мене,се обеспокои љиљак
 Ме предупреди
 Жената со лажно алова боја
 Молвела пред бронзена месечина
 Заедно со призракот блудничела
 И взори по три чинки фрлала
 Ех,му изглаголив на љиљакот
 Во пукната тиква ли ме виде
 Тоа се сега за мене преданија стари
 Ќе ме проколне ли,повторно велмав
 Кога ќе си го видам тилот
 Кога бев самјак,станав и маѓосник
 Од леска жезло имам
 Морници и сомненија и се сноват
 Не ја наведна покорно главата
 По земјата со мевот ќе се влечи
 Во некоја суводолица ќе спие
 Ветерот под боските ќе и се снови
 Тоа е сега зад мене
 Не го заборавив и монахот
 Го имам како родител
 Те предупредувам
 Молвам со љиљакот
 И по првпат
 И по вторпат
 И по третпат
 Почнаа да завиваат пците
 Удирам вземја силно
 Не ќе се коти семето
 Ноќта си оди
 Одам кон Серафим

Немеам

...Се родив кога се раѓаше и времето
 бев само безимен скитник кој низ времето се провлекуваше
 слободен
 како што е слободен секој облак на небото.
 .ноооо..
 ете падна и на мене проклетството на вечноста
 останав заробен во тоа проклетство
 кое секогаш прво блаженството ми го даваше
 потоа низ болка го пресликуваше...
 Сега за тебе
 Жено Безимена
 Ќе стојам на кулата
 Каде што стојат заборавените
 Ќе молчам заедно со времето
 Живееќи со ликот твој
 Кој етего стои втиснат во некоја тажна виуга
 Само на Господарот од Ветриштата
 Ќе му го изговорам твоето име
 Нека барем тој го втисни во карпите
 Исто како што јас го втиснав во сите мои мигови
 Не те барам веќе во стварноста
 Несакам повторно Судбината да ме казни
 Неодам по булеварите, тие се сега празни
 Не те сонувам само да знаеш
 Соништата ги оставив во Елисејските Полиња
 Не те канам сега со оваа песна
 Само немеам на кулата покрај гледаќи ја Хад
 Залудно е да се симнам долу
 Во мракот, ни скеларот нема да ме види таму.

Неук сум

Погледните Величенствена Жено..Призрак сум
 Распарајме напола..лесен сум,без бигор во себе
 Молитвите лажни ми се,син на темнината станав
 И судам,оти Внук на Дедо Митруш сум
 Син на Бојларинот кој самувал во тишината
 Не ми суди ти,потоа покајние ќе бараш пред стотина
 Не сум веќе Маж на сечии жени...

Ја помнам убаво,иднината моја
 Којзнае можеби од неа сум дошол само за тебе
 Сега сум насекаде со вселенските тајни
 Под дождови,окован, во мразот,со Оловни соништа
 Ја полнам устата со земја,бараќи да никне Булка црвена.

Во Јатката на Ноќта,сенки ми го покриваат челото
 На свездените ронки што останаа пишуваат
 Алфа започна да живее во тебе,Омега ќе заспије ноќва..

Утрешнината на Величенствената се потроши
 Ќе се клешти споулавено,на шумски Јарец ќе јава
 Ќе збивта,и ограбено жито ќе зоби
 И наеднаш ноќните гости ќе и се редат
 Оф само ќе се слуша,додека боските и прскаат

Простете,Неук сум,со нож на јазикот
 Но крај камениот сид на одајата ја видов
 Се намалуваше,и се простуваше од лушпата своја.

Нова пролет

Зарем повторно се сокри во Вековите
 Да морам да те барам низ минатото и иднината
 Сегашноста ја потрошив кога само помислив на тебе.

Ако низ треперот на Свездата ми кажуваш дека си во Бескрајот
 Тогаш, Тогаш навистина ќе се изморам и од самата помисла
 Но сепак Надежта малку цинично ми ги дава криљата да патувам низ Времето.

Ги навлекувам облаците како најтемна завеса точно на пладне
 Да не ме прегори сонцето ,и тргнувам кон невозможното
 Тајно Моја што се препокри со Антеријата на молкот.

Ќе ме препознаеш лесно, Ликот ми е Блед, со Црни Подочњаци
 Измрсена Коса, и малку изморена Снага, во литост завиткана
 Тоа е се што остана од разделбата со мраморот Бел.

Се будам секое утро, но Болката постојано Пламенот го гаси
 Лесно е да речам, деновите умираат а Јас Живеам, можеби е обратно
 Повеќе од навика Љубоморно се држам за себеси.

Станав Патник со лажен пасош кој патува во просторот
 Но ете, лицето под Маскава ми одмара денонојно
 Во меѓувреме ја полевам тишината да расцветаат илузиите
 Сето тоа ќе го наречам Нова Пролет која се раѓа во Мене.

Десно на ливадата Ангелот одмара.

Повторно Визии
Заградена со пустош и ветришта
Гниеше на тврда земја јужно од градов
Избледена и безбојна стара слика

Во ова нејако осамнување
Во полумраков
Не стигаат веќе клетви
Извици,и некои шепотливи молитви

И ластарите од лозата
Етеги се бараат со очите во мракот
Сами на нечиста почва.

И јас ги чув
Цртааа кругови
И повторно со прстите цртаа кругови
Помеѓу небото и земјата.

Ја влечи нејаката сенка
Разденувањето и се скаменува
Од разорно живиот песок во крвта.

Со јасно определена судбина
Вчера,краво го наденував патот зад себе
Го исцедив заморот од очите
Силно ги клоцнав мислите
Се кинам,гаснам полека

Во подножјето на сопствената голгота
Клопче тага лази под нозете
Над главата белиот сон се оплодува
Десно на ливадата Ангелот одмара.

Поинаков сум од сите

Бесцелно беше скитањето по туѓите соништа
Залудни беа сите украдени насмевки
И сите неодредени утрински мириси
Непотребни беа сите разговори на туѓите огништа
На кои сеуште искри фрлаа од пеплосаните спомени.

Веќе созреа тишината од сите немири
Поинаков сум од сите
Заодот тоа ми го кажа кога одеше во спокој свој
Подобро е да излезам од кругот на времето.

Пријатели мои по Збор
 Лош Актер сум бил на сцената
 Останаа уште неколку сцени до крајот
 На Сидот Бел мал простор за пишување

&

Сега сум во предворјето на Смрта
 Во тие темни и мрачни простори
 А Јас и пркосам пееќи Песни за Вечната Љубов.

&

Сокриена во мојот Прастар Дух
 Завитката во Вечната Светлина
 Ја носам мојата Љубов за тебе
 Врежи го и мојот лик во твојата убавина.

Сакај ме, како што јас го сакав твојот небесен дом
 Немав мир, сега се одрекнав од себе, знам Љубов сум бил
 Твоето совршенство беше мојот прв плач
 Ме створи во Богатство, тонево долго во сиромаштво.

Се вртам со ликот кон тебе
 Се одрекувам од се, освен од Тебе
 Се покорувам
 Спремен да ја понесам твојата победа над мене.

Ја ставам мојата рака на твоите гради
 Славам
 И Навистина Зборувам
 Син сум на Правта Земна.

&

Што би правел горе на Небото
освен да славам во мојот дом.....
 Од Бескуќник станав Син Горделив
 Глината пустош станува во утробата мајкина.

Слушнете вие Прекрасни Луѓе
 Пијте и вие од реката на Мистичната Светлина
 Пријатели мои, додека зборував
 Моите гревови изгореа во Божилакот.

Само пробувам да бидам над времето

Деновите те изсидаа во бескраен бигорен сид
А Јас повторувам-не ти ништо
Те пробива подмолната тишина низ пукнатините на ноќта
А Јас повторувам-не ти ништо
Твојата бесконечност ја собра во една стара лита приказна
А Јас повторувам-не ти ништо
По којзнае кој пат повторно застануваш на погрешен перон
А Ја повторувам-не ти ништо
но
Немој никогаш да ме прашаш,зошто толку добро лажам
Само пробувам да бидам над времето
Сакајќи така да го насликаам ликот на Поетот кој плаче без солзи.

Само уметноста е Вечна.

Станав Хамлет од Дваесети првиот Век
 Додека непозната сила ми ја држеше маската на лицето
 Со грч и со болка се смеев
 А тоа беше напати чудна пантомима
 Се мачев лазеќи кон разумот
 Копав
 И се враќав повторно во крвта под кожата
 А зад себе зјајеше празнината
 Со пакосна набожност си ја цвакав Биографијата
 И подмолно сиркав во огледалото
 Ехото само одговараше
 Уште не си Хамлет, само мислиш така
 Тогаш молам малку светлост на сцената
 Нека се покријат гадостите и пцостите
 Патам вљубено и пишувам со чудни хиероглифи
 По стариве и изодени коцки калдрма
 Сепак сум грд како црно ѓупско котле
 Лилава полутемнина ме мазни додека се виткам
 Белава кошула тогаш е претесна за моево срце
 Наздравувам, за животот и го крстам со сто имиња
 Проклетство, повторно уличниов суфлер глаголи
 Пророшто ќе да е
 Дворски шут ќе вежба на сцена
 Диви петли ќе беснат на полноќ
 Една ќе клечи и моли, но доцна е
 Една ќе умира на полноќ од отровот во вените
 Доцна е Синко, само ќе заглаголам
 Кралевите Умираат од куршум или кама во грб
 Офелија е мртва веќе со години
 Евеја и сенката ја Преминуа веќе Хад
 Људилото во крвта и љубовта конечно се смири
 Само уметноста е Вечна.

Скриена симфонија

кога утрото би запеало...

дали тоа ќе биде скриена молитва на нокта...

или

повторно една свесна животна илузија, на патеката неизодена...

не...

од преголем жал, дамарите пишуваат скриена симфонија..

на топлото срце, заробено во бескрајното студенило...

нечекам повеќе да ја сонувам среќата..

ни пак само да го гледам дождот..

постојам,

да станам солза во окото која не ќе можат никогаш да ја избришат..

Рецензија

Навидум груба, но реална слика на човечката положба во илузијата на својот живот дава Чернодримски – слика на странец во сопствената кожа.

Ерегорот е вистински модерен апсурден лик. Тој верува дека ништо нема смисла, не го пронаоѓа значењето на овој свет. За него не е важно дали ќе се умре денес или утре. Кај овој карактеристичен апсурден јунак најсилни белези се егоистичноста и рамнодушност. Тој не ја посетува Стварноста за да се грижи за вистинската болка.. Нему му е сеедно со кого го проаѓа своето слободно време, исто како што му е сеедно дали неговиот пријател е криминалец. Токму оваа рамнодушност полека оди кон својата пропаст. Тој ниту го оспорува, ниту го прифаќа Светот како место каде не само тој туку и други Ерегори постојат. За него ништо нема смисла, нема што не може да стори, но ниеднаш не знае дали навистина сака да го стори тоа.

Тој без никакво објаснување и причина, под заслепувачкото имагинарно сонце бега во полумракот. Доста ситуации се вистински парадокс - тој е рамнодушен кон гревот и злото кое го извршил. Општеството го прогласува за чудовиште. Несомнен е и презирот од Ерегорот кон самото општество кое не верува вистински во Бога, а се повикува на него секогаш кога им е потребен.

На крајот Ерегорот сфаќа дека се што му останало е смртта. Тој е сигурен дека таа ќе дојде, сигурен е во себеси и во својот живот што му преостанува. Но сепак, не сака да се покае и не сака да поверува во Бога.

Но ако светот е апсурден, тогаш има ли некаква смисла човековиот живот? Човекот умира кога ќе престане да се бори, кога ќе стане рамнодушен. Единствен излез е надежта - онаа ирационална надеж која човекот ја одложува, чекајќи нешто што не е тука да ја донесе смислата на вистинскиот живот. Спасителот сме всушност – ние. Оние истите кои не го знаеме вистинското значење на животот, кого животот многупати не фрлил во бездна.

Милена Арсова

Кратка Биографија
Никодин Чернодримски- (Трајче Јованчески)

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажував најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сني-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летаач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-

36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични

Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот

Рецензија

Милена Арсова

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- Мислите на Еден Ерегор

Скопје 2010 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Мислите на Еден Ерегор 2012 година 66 страни

ISBN-10 608-4778-45-3

ISBN-13 978-608-4778-45-5

EAN 9786084778455

